

ROBERTO OLIVAN ■ BALLARÍ, COREÒGRAF I DIRECTOR DEL FESTIVAL DELTEBRE DANSA

‘Veig la vida a través del que faig’

MARIA NOCHE

-Quan es va adonar que volia ser ballari?

-Això no ho pots pensar, o ho ets o no ho ets. Jo no tenia ningú que em donés l'empenta per ser artista, perquè a la meua família ningú ho és. Però, és una cosa que és innata. I en aquell moment em vaig trobar molt sol perquè em criticaven constantment, però per a mi no hi havia altra manera de viure la vida. Jo veig la vida a través del que faig.

-Què vol transmetre amb la dansa?

-Sóc dels qui em queixo del món en què estic vivint, però m'agrada mostrar el món que m'agradaria que fos. I per a mi el festival, la dansa, és el món ideal.

-Va estar vivint i treballant durant 15 anys a Bèlgica. Què diferencia la forma de treballar allà de la manera de fer-ho a Espanya?

-Són el dia i la nit. Allà existeix un estatut d'artista protegit, que és el que aquí seria l'atur, però destinat específicament per als artistes. Respecten molt tot aquest treball i aquesta posició d'artista. Aquí no. T'has de buscar la vida i ningú et donarà un suport extra. Però com

PERFIL

(Tortosa, 1972). Ballari, coreògraf i, des del 2004, director del festival Deltebre Dansa. Va estar vivint i treballant durant 15 anys a Bèlgica, tot i que al mateix temps anava rodant per tot el món. Oliván fusiona la dansa amb altres disciplines artístiques com el circ i la 'performance'. Va ser guardonat amb el Premi Nacional de Cultura 2014 al millor coreògraf innovador.

Roberto Oliván, director del Deltebre Dansa, que arrenca aquest dilluns. FOTO: JOAN REVILLAS

a qualitat de vida a mi m'agrada més, aquí em sento a casa.

-Com va decidir engegar el projecte de Deltebre Dansa?

-En aquell moment jo estava vivint a Bèlgica i vaig venir de gira a Tortosa amb la meua companyia. Llavors vaig pensar, per què no portar aquí tot allò que jo estava vivint allí, en lloc que els que estem aquí sempre hàgim de sortir cap a fora a fer aquestes coses que

ens agraden? I va ser una mica un somni que va començar en petit i ha anat creixent.

-Per què a Deltebre?

-No tenia dubte que havia de ser a les Terres de l'Ebre. Vaig començar-ho el 2004 a Tortosa però per un poc interès des de la població vaig sentir que no era el lloc correcte. Llavors vaig pensar d'anar a un lloc encara més únic, i Deltebre per a mi sempre ha sigut un lloc molt

especial. I crec que l'èxit que hem arribat a tenir no l'haguéssim tingut si tot això ho haguéssim fet a Barcelona. És a dir, que vam encertar.

-Com es compagina la feina de coreògraf i ballari amb la direcció d'un festival amb les dimensions del Deltebre Dansa?

-La veritat és que és complicat, perquè quan treballes artísticament el cap et funciona d'una

manera en què estàs més connectat amb les emocions, amb les idees, amb coses impossibles... En canvi, quan comences a fer gestió has de ser molt precís, treballar amb termes econòmics i logística. El que passa és que també sento que l'èxit del festival ve donat perquè precisament tinc aquesta sensibilitat artística. Entenc el que l'artista vol i ho intento aplicar i adaptar a alguna cosa més lògica i organitzada.